

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 064
Бања Лука, 20.5.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Реџиба Бегића као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р. А., због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог С. К., адвоката из С. и окружног тужиоца из И. С., изјављеним против пресуде Окружног суда у И. С. број 014-0-К-07-000 013 од 25.2.2008. године, у сједници вијећа којој су присуствовали замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, Ј. Ј., адвокат из Б. Л., а одсуству уредно обавјештеног браниоца, адвоката С. К. из С., донио је 20.5.2008. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе браниоца оптуженог Р. А. и окружног тужиоца из И. С., те потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-К-07-000 013 од 25.2.2008. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 014-0-К-07-000 013 од 25.2.2008. године, оптужени Р. А. је оглашен кривим због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС – посебни дио), и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) година.

По члану 44. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), у изречену казну му је урачунато вријеме проведено у притвору од 26.2.2007. до 21.5.2007. године. На основу члана 99. став 1. ЗКП-а, обавезан је на накнаду трошкова кривичног поступка у износу од 270,00 КМ, те плаћање паушалног износа од 150,00 КМ.

Против те пресуде, благовремено, су изјавили жалбе бранилац оптуженог С. К., адвокат из С. и окружни тужилац из И. С.

Бранилац оптуженог побија првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г), и), и ј) ЗКП-а, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се та пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Окружни тужилац првостепену пресуду побија због одлуке о казни и предлаже да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа бранилац оптуженог, Ј. Ј., адвокат из Б. Л. је изложила жалбу браниоца, адвоката С. К. из С. и у свему остала код навода и приједлога из жалбе, док је замјеник главног републичког тужиоца изложила жалбу окружног тужиоца из И. С. и остала код навода и приједлога из те жалбе.

Оцјењујући наводе жалби у границама основа побијања првостепене пресуде и разлоге које жалбе износе за наведене основе побијања, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

У сегменту побијања пресуде, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП-а, жалба браниоца оптуженог истиче да су почињене повреде из тачака г), и) и ј) ЗКП-а, па тако повреду из тачке г) види у томе да је она учињена тиме што је првостепени суд у опис дијела изреке пресуде, који се односи на средство којим су оштећеном нанесене смртоносне повреде, умјесто “пиштољ тт-цал 7,62 мм” а што садржи оптужба, унио ријечи “пиштољ непознате марке и калибра”, па је тиме дошло до повреде идентитета оптужбе и пресуде, а оптуженом није дата могућност да се о томе у току претреса изјасни, што је све довело до повреде права на одбрану. С друге стране тиме је учињена и повреда из тачке и) члана 303. став 1. ЗКП-а, и тиме прекорачена оптужба. Што се тиче повреде из тачке ј) истога члана, жалба сматра да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, јер да су искази саслушаних свједока М. Л., Р. Ч. и Д. Г. у битним дијеловима противрјечни, а о томе пресуда није дала ваљане разлоге, чиме је, не само почињена ова повреда, већ је таква оцјена исказа наведених свједока довела и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У сегменту побијања пресуде због повреде кривичног закона, жалба сматра да се у поступању оптуженог евентуално може радити само о кривичном дјелу нехатног лишења живота из члана 152. КЗ РС. За ову своју тврдњу жалба се позива на исказе свједока Р. Ч. и Д. Г.

Жалба окружног тужиоца, првостепену пресуду побија због одлуке о казни и сматра да је изречена казна по првостепеном суду преблага, да у мјери те казне нису дошле до изражаја све околности које има у виду одредба члана 37. КЗ РС, а посебно да није цијењена ниједна отежавајућа околност, да су олакшавајуће околности прецијењене. Због свега тога изреченом казном се не може остварити сврха кажњавања коју прописује одредба члана 28. КЗ РС.

Оцјењујући изнесене приговоре жалби, овај суд налази да су сви ти приговори неосновани, јер нису изнијели аргументацију која би могла довести до другачије оцјене и закључака у односу на оне до којих је дошла побијана пресуда.

Прије свега, аргументација из жалбе браниоца оптуженог, која се износи уз жалбени основ битне повреде одредаба кривичног поступка из тачака г), и) и ј) члана 303. став 1. ЗКП-а, се не може прихватити из разлога што те повреде нису почињене. Када је ријеч о повреди из тачке г), овај суд наглашава да право на одбрану није повријеђено тиме што је првостепени суд, у немогућности да на поуздан начин утврди марку и калибар пиштоља којим су нанесене смртоносне повреде оштећеном, у изреку пресуде унио ријечи “пиштоља непознате марке и калибра”, јер код неспорне чињенице да су повреде оштећеном нанесене из пиштоља, а које утврђење није доведено у питање ни исказима саслушаних свједока, нити свједочењем оптуженог у властитом предмету, потпуно је без значаја жалбена тврдња да је питање правилног утврђења чињенице која се тиче марке и калибра пиштоља, одлучна чињеница, па да је због тога, одбрани требало омогућити да се о томе изјасни. Такође, и тврдња из те жалбе да је суд повриједио идентитет оптужбе и пресуде и тиме починио повреду из тачке и) (прекорачио оптужбу), није основана, јер изрека побијане пресуде у погледу средства, којим су нанесене повреде, садржи онај дио супстрата који – када је о средству извршења дјела ријеч, не чини конститутивни елемент кривичног дјела убиства. То значи да је суд овлашћен у изреку пресуде унијети оне чињенице и околности које је након извођења доказа на главном претресу утврдио.

Коначно, нема никакве противрјечности у изреци пресуде нити противрјечност изреке и разлога пресуде, а нити одсуства разлога о одлучним чињеницама. Када је ријеч о оцјени исказа свједока М. Л., с једне, и свједока Р. Ч. и Д. Г., с друге стране, пресуда је о томе дала ваљане разлоге које и овај суд у цјелости прихвата. Наиме, свједок М. Л. је у свом исказу детаљно описао како је дошло до лишења живота оштећеног Ћ., док су Р. Ч. и Д. Г. на мјесто догађаја дошли касније, па они и нису могли видјели оно што је видио свједок М. Л. О свему томе побијана пресуда је изнијела исцрпну аргументацију, па жалбени приговор да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј), није основан. Тиме је оцјена свих доказа, чији садржај је у пресуди изнесен, дата на начин који прописује одредба члана 296. став 7. ЗКП-а, због чега се супротне тврдње жалбе браниоца не могу прихватити.

Кривични закон је правилно примјењен и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде, су правилно квалификоване као кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио, па кривични закон није повријеђен, јер је у овом случају закон који је примјењен најблажи.

Иако жалба браниоца не побија првостепену пресуду због одлуке о казни, овај суд је у смислу члана 314. ЗКП-а, испитао и ову одлуку и оцјенио да је казна затвора у трајању од 7 (седам) година, коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и нужна да би се остварила сврха кажњавања и то како са аспекта опште (генералне), тако и са аспекта посебне (специјалне)

превенције, како то прописује и одредба члана 28. КЗ РС. Побујана пресуда је на страни оптуженог утврдила само олакшавајуће околности, док отежавајућих околности није било, па обзиром на то, а посебно протек времена од извршења дјела (више од 16 година), изречена казна се заиста указује примјереном и тежини почињеног дјела, а и степену кривичне одговорности оптуженог.

Жалба Окружног тужиоца залажући се за изрицање казне затвора у дужем трајању истиче да су олакшавајуће околности прецијењене, јер да се ради о околностима које су по правилу честе код извршилаца кривичних дјела против живота и тијела посебно кривичног дјела убиства, па да је првостепени суд тим околностима дао превелик значај. С друге стране, по ставу ове жалбе првостепени суд није водио довољно рачуна о оштећеном, а није цијенио ни околност да је оптужени својим понашањем након извршеног дјела био у бјекству и тиме допринео дугом трајању поступка. Ти наводи жалбе тужиоца су неосновани, јер осим чињенице да је оптужени по почињеном дјелу напустио мјесто догађаја, ниједним доказом није утврђено да је био у бјекству, а оптужница против њега је поднесена у октобру мјесецу 2007. године, и он се на уредне позиве суда редовно одазивао.

Стога је неоснована жалба тужиоца, када побуја првостепену одлуку због одлуке о казни и предлаже изрицање казне затвора у дужем трајању.

Са свих изнесених разлога, жалбе нису основане, па је ваљало обје жалбе одбити и на основу члана 319. ЗКП-а првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић